

[Justitsministeren]

af revisionsfristen, hvor Folketingets Retsudvalg den 17. maj 1990 afgav en betænkning, som i høj grad fokuserede på det, der havde optaget en række af Folketingets partier, nemlig spørgsmålet om den årlige redegørelse, der afgives af Dyreforsøgstilsynet.

I den forbindelse vil jeg blot pege på, at jeg netop i mit lovforslag tog dette centrale spørgsmål op og understregede, at det ikke har været hensigten med dyreforsøgsloven, som jo kun er 3 år gammel, at begrænse offentlighedens muligheder for at vurdere rimeligheden af de dyreforsøg, der udføres. Vi har i Justitsministeriet med udgangspunkt i den betænkning, som Retsudvalget har vedtaget, netop bedt Dyreforsøgstilsynet om at være opmærksom på de bemærkninger, der er kommet fra Folketinget i relation til udarbejdelsen af fremtidige årsberetninger.

Fru Margrete Auken stillede til sidst det spørgsmål, om de mange bemyndigelser og en minister, der nok ikke vil gøre så meget ved sagen, nu ikke betød, at det var tvivlsomt, hvem der så kunne sætte skub i hele denne sag. I den forbindelse vil jeg gerne sige til fru Margrete Auken, at intet i det lovforslag, jeg har fremsat, eller i fremsættelsestalen eller de bemærkninger, der ledsager forslaget, på nogen som helst måde kan underbygge, at regeringen ikke tager dyreværnsområdet særdeles alvorligt og også i forslagets bemærkninger har fremlagt nogle klare intentioner, når det gælder om, hvordan vi i forhold til fremtidige direktiver, konventioner og tilsvarende i EF eller Europarådet aktivt og positivt vil støtte dyreværnsrelaterede tiltag på det grundlag, som jeg tidligere har skitseret. Og der er jo altså tilmed, som jeg tidligere var inde på, en adgang for Det Dyreetiske Råd og for organisationerne til at fremkomme med deres synspunkter og forslag. Men i sidste ende må det være et ministeransvar; vi må have en sammenhæng imellem ansvar og kompetence, som jeg selv var inde på i mit første indlæg.

Jeg tror, at alle, som læser regeringens lovforslag med de bemærkninger, der er til det, og foretager en sammenligning med den gældende dyreværnslov, som jo nu i år er 40 år gammel, vil blive klar over, at regeringens lovforslag medfører en væsentlig styrkelse af dyrenes stilling. Det er også det, vi overordnet er enige om her i Folketinget, på samme måde som jeg håber, at et bredt flertal vil stå bag det lovforslag, som jeg nu har fremsat i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Jeg kan jo godt se, at som ministeren fremlagde det, kunne det blive et meget stort hunderegister, vi skulle have, og det kunne blive næsten umuligt.

Jeg sagde ikke, at det var det, vi skulle have. Det, der er væsentligt for os, er at få gennemdrøftet muligheden for at gøre det, og på hvilke betingelser man kan gøre det, i stedet for på forhånd at udelukke, at det er muligt at gøre noget ved det.

Det gælder også med hensyn til kattene. Spørgsmålet er, om det fremover stadig væk skal være Kattens Værn med frivillige bidrag, der mange steder skal varetage dette, eller om vi skal lægge op til – det behøver ikke være ved selve loven, men måske ved henstillinger, som ministeren nævnte – at der bliver lagt meget stærkt op til, at kommunerne har et ansvar her.

Hvad angår hundene, er spørgsmålet, om man ikke skal have reduceret antallet herhjemme, og om man i forbindelse med en øremærkning også skal have en skat på hunde, sådan at man virkelig får bedre forhold for hundene. For holder man meget af hunde, er man interesseret i, at de har det godt og får det godt, og det er der mange hunde der ikke har i dag. Det kunne måske også skabe et bedre forhold mellem de mennesker, der kan lide hunde, og dem, der ikke kan lide dem og helst ser dem væk.

Jeg håber virkelig, at det vil resultere i, at vi – også ministeren – vil være åbne for at drøfte, hvilke muligheder vi har for at sikre, at det bliver så godt som overhovedet muligt.

Det var de intentioner, jeg havde med det, jeg sagde.

Erling Christensen (S):

Jeg vil også gerne ligesom ministeren sige, at det er en interessant debat, vi har haft her i eftermiddag om dyrenes vilkår og stilling i vort samfund.

Ministeren sagde indledningsvis, at der tegner sig et klart flertal. Generelt set gør der det vel også. Det, det handler om her – for mig i hvert fald og for Socialdemokratiet – er, at vi ikke har benyttet denne førstebehandling til at snakke os fra hinanden, men til at belyse problemerne, således at vi i udvalgsarbejdet lettere kan finde fælles løsninger med det formål, som jo er lovforslaget.